Ч. 187. Четвер 22 серпня (4 вересня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані, вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациі — Забуреня в Загребі. — Цісар Вільгельм II в Познани.)

Дальші наради межи правительством австрийским і угорским в справі угоди, розпічнуть ся в Будапешті в пятницю слідуючого тиждня. З початку були на той день заповіджені наради провідників ческих і німецких в справі ческо-німецкої угоди, були вже навіть приготовлені запрошення, однако ті наради відложено на пізнійший час. Стало ся то головно з причини переїзду п. Селя через Відень, де спільно з дром Кербером постановлено тепер вести дальше угодові конференциі в справі автономічної тарифи митової в Будапешті. В конференциях возьмуть участь, крім обох президентів, оба міністри скарбу, оба міністри рільництва, оба міністри торговлі та всі фахові референти, котрі в серпни брали участь в конференциях у Відни.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Загреба: З причини статий в сербскій часописи „Србобран", в котрих виступлено ворожо против Хорватів, прийшло в неділю в полудне до великої демонстрациї перед будинком сербскої громади і редакциї згаданої часописи. Повибивано всі шиби в обох будинках, а одного з редакторів побито. Поліция арештовала богато осіб. Вечером прийшло до нових розрухів. Товпа серед великого крику зірвала вивіску з будинку сербского банку і повибивала шиби, а поліцию обкинула камінем. Войско обсадило улиці і площі. В часі як демонстрантів примушено уступити в бічні улиці, удало ся иншій громаді демонстрантів, в стороні, де не було ні одного поліцияита обкидати камінем і нищити сербскі будинки, а тревало то цілу годину. Аж коло 10-ої години вечером привернено лад. В понеділок вечером прибрали демонстрациї великаньскі розміри. Величезні товпи людий переходили улицями, гасили ліхтарні і серед крику розбивали сербскі склепи і каварні та рабували товари і нищили. Поліция була цілком безрадна і мусіла сама боронити ся перед напастями товпи. Покликано войско, однако прибуло лиш дві компанії, бо проча залога вийшла на маневри. Також і войско не могло завести ладу. Товпи прогнані з одної улиці, громадили ся в другій. Розрухи тревали до години 2-ої в ночи. Богато осіб есть покалічених, а богато арештованих. Вчера видано оголошеня, забороняючі громадити ся по улицях. Склепи мають бути позамикані о годині 9-ій вечером, доми о год. 7-ій. Вчера був в місті спокій, але улиці виглядали як по війні. Всюди повно побитого скла, поломаних дверий і позриваних вивісок. Доносять, що й на провінциї відбули ся всюди демонстрациї против Сербів. Кажуть, що демонстрациї приготовили хорватскі дневникарі.

Німецкий цісар прибув вчера до Познаня з надзвичайною парадою. Украшеня міста прибрали величезні розміри, а численний зїзд Німців з провінциї має тимбільше надати містови німецкий характер. Серед цісарскої дружини будуть запрошені високі заграничні достойники, які попри спостереженя на військових маневрах, мають також набрати наочного переконаня, що Познань се чисто німецке місто і Познаньщина се німецкий край. Князї пануючих домів, англ. міністер війни Бродрік, анґлійский маршалок льорд Робертс, российский ґенерал-ґубернатор Варшави Чертков, військові достойники Франциї, Італії, Швециї, Туреччини — всьо те буде присутним в Познаню. Після вчерашного торжественного вїзду, який виглядав немов би який триюмфаторский вїзд, відбуде ся нині велика військова парада, попереджена маневрами пятого корпуса, який немов то буде боронити місто від неприятеля, ідучого зі сходу. В четвер знов войскове торжество; відкрите памятника Фридерика III, представленого в мундурі маршалка з р. 1866 і 1870, а опісля торжественний вїзд до пала-

2)

НЕПРИЄМНІСТЬ.

(З российского — Антона Чехова.)

(Дальше.)

Доктор найшов на кармазиновій руці два боляки, і оповив рани, відтак перейшов на жіночу половину, і там перевів одній жінці операцию на оці, а через увесь час ходила за ним русалка, і помагала з таким видом, мовби нічого не приключилось, і все було гаразд. По обзоринах кімнат зачалась прийманка прихожих хорих. В невеличкій рецепцийній комнаті доктора вікно було відчинене на розтвір. Треба було тілько сісти на варцабу і крихту нахилитись, щоби побачити на аршин від себе молоду траву. Вчера під вечір була сильна злива з бурею, а із за того трава трохи помята і лиснить ся. Стежечка, що веде близько по при вікно до провалу, виглядає наче вмита, а розкидана по ві боках збита аптикарска посудина, також умита, сьвітить ся против сонця і відбиває осліпляючо ясне проміне. А дальше за стежечкою горнуть ся одно до одної молоденькі яличкі, убрані в пишний зелений стрій, за ними гойдають ся березн з білими як папір пнями, а крізь легко колихану вітром зелень беріз видко голубе бездонне небо. Коли виглянеш крізь вікно, то шпаки, що скачуть по стежочці, обертають до вікна свої дурацкі носи та й міркують: наполохатись, чи нї? І наважившн наполохатись, они оден за другим, з веселим криком, ніби глузуючи з доктора, що не вміє літати, вилітають на верщечки беріз....

По при тяжкий запах йодоформу чути сьвіжість і вохкий запах весняного дня.... Любо дихати!

— Ганна Свиридиха! — закликав доктор.

В комнату увійшла молода жінка в червонім убраню, і перехрестилась до образа.

— Що болить? — поспитав доктор.

Жінка недовірчиво глянула на двері, котрими увійшла, і на дверці, ведучі в аптику, підійшла близше до доктора і шепнула:

— Дітей нема!

— Хто ще не записував ся! — крикнула в аптиці рузалка. — Приходіть записуватись!

— „Він, — думав доктор, досліджуючи жінку, — вже тим самим скотина, що змусив мене бити ся перший раз в житю. Я з роду не бив ся...."

Ганна Свиридиха відійшла. По ній прийшов старець з поганою хоробою, відтак жінка з трема діточками з коростою, і закипіла праця. Хірурґ не показував ся. За дверцями в аптиці щебетала весело русалка, шелестячи убранєм і бренячи посудиною; она раз у раз входила в рецепцийну комнату, щоби помогти при операциї або взяти рецепти, а робила се з таким видом, що ніби все було гаразд.

„Она рада з того, що я вдарив хірурґа", думав доктор, прислухуючись голосови акушерки. — „Адже-ж она з хірурґом, як кітка з собакою, і для неї буде велике сьвято, коли єго відправлять. Та й доглядачки мабуть раді.... Як то гидко!"

В самім розгарі прийманки лікареви почало здаватись, що й повитуха і доглядачки, а навіть хорі навмисне силкують ся показувати байдужний і веселий вираз лиця. Они неначе зрозуміли, що єму соромно й болючо, та з делікатности чинили ся, що того не розуміють. І він, бажаючи показати їм, що єму ні крихти не соромно, кричав сердито:

— Гей, ви там! Зачиняйте двері, бо продуває!

А єму вже було соромно й тяжко. Оглянувши сорок і пять хорих, він не кваплючись, вийшов зі шпиталю. Повитуха, що вже встигла побути у себе на кватирі й накинути на плечі ясно попсову хустку, з папіроскою в зубах і з квіткою в розплетенім волосю, квапила ся кудись із двора, певно кудись на практику або в гості. На порозі шпиталю сиділи хорі і мовчки грілись на сонечку. Шпаки по давному галасували і вганяли ся за жуками. Доктор розглядав ся на боки і думав, що з межи всіх тих рівних, спокійних житей, різко виривались, як два попсовані клявіші в фортепяні, і ні-на-що не здались тілько два житя: хірурґове і єго. Хірурґ тепер десь певно поклав ся, щоби виспатись, та ні-суди Боже не годен заснути від гадки, що завинив, що оскорблений і що втратив місце. Єго стан повний муки. А доктор, котрий передше нікого ніколи не вдарив, чув себе так, неначе раз на завсігди втратив невинність. Уже й не винив хірурґа і не виправдував себе, а тілько не міг розчовпати: як се могло скоїтись, що він, порядний чоловік, що навіть собак не бив, міг ударити? Прийшовши на свою кватиру,

-ти провінціональних станів на пир. Тут надіють ся мешканці почути знов щонебудь неприївітного з уст цісаря Вільгельма II, але німецкі дневники запевнюють, що як-раз цісар намірив „доляти трохи води до мальборского вина“.

Новинки.

Львів дня 3-го вересня 1902.

— **П. Міністер просьвіти** переніс професора Петра Скобельского з Бродів до II. (німецкої) гімназиї у Львові, а професора школи реальної в Тернополи Андрея Процика до школи реальної в Коросні; іменував заступника учителя в польскій гімназиї в Перемишли Евгена Мандичевского, учителем польскої гімназиї в Тернополи, а заступника учителя в рускій гімназиї в Перемишли Стефана Томашівского, провізоричним учителем в Бережанах.

— **ВПреосв. Митрополит Андрей Шептицкий** повернув з Унева, де відправляв богослуженє в празник Успенія Пр. Богородиці, до Львова.

— **Роботи коло львівских церков.** Церков сьв. Пятниць у Львові украшає ся новим мальовилом. Як видно з дотепер

ішних робіт, буде се гарна церков. І так она замітна своєю будовою, а єї іконостас належить до найкрасших у Львові. Роботи коло розширеня північного крила церкви оо. Василиян у Львові поступають скоро наперед. В осени сего року буде вже нове забудоване під дахом. — Стіни і зводи відновленої недавно церкви сьв. О. Николая дістануть на весні і в літі 1903 р. мальовила.

— **„Сокіл“ в Коломиї** засновано як філію товариства гімн. „Сокіл“ у Львові. Статути затвердило вже ц. к. Намістництво. Єсть то третя філія згаданого товариства в Галичині.

— **Комисия екзамінацийна** для учителів шкіл народних в Сокали подає до відомости, що подання до припущеня до іспиту в речинци визначенім на вересень 1902 р., треба вносити остемпльовані і заосмотрені в потрібні документи за посередництвом своїх властий верховних до дня 15 с. м. День коли розпічнуть ся іспити, подасть ся інтересованим в своїм часї до відомости.

— **Важне для катехитів** і тих, що учать релігії в народних школах. „Митроп. Ординарият подає до відомости (в ч. 10 „Архиепархияльних Відомостий“), що о. Евгеній Гузар, катехит мужескої учительскої семинарії у Львові, уложив і видав дві части практичного провідника для катехитів. В першій части поясню є ся спосіб научаня дітий в 1 і 2 степени науки, взглядно в 1 клясі народних шкіл, а в другій части поясню є ся предмет малого катехизма, призначений для 3 і 4 степеня науки, взглядно для 2 кляси народних шкіл. Поручає ся Вч. Духовеньству сю книжку яко практичне руководство при науці релігії. — Набути можна обі части по ціні 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше — в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові“. Сими днями появить ся в розпродажи **третя часть практичного провідника для катехитів**, в котрій поясню є ся наука релігії для 5 і 6 степеня науки, взглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл. Сю третю часть можна буде набути рівнож в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по ціні 2 К 40 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. — Численні устні і письменні признаня, які автор сеї книжки від інтересованих одержав, як також скора розпродажа першої і другої части вказують наглядно на пекучу потребу і велику хосенність сеї книжки.

— **Страшна пригода в Золочеві.** В одноповерховій камениці Фішля Райса в Золочеві при ул. Зелїзничій сиділи в пятницю около 7 години на великім бальконі належачім до помешканя Левенгерца кілька осіб. Левенгерц єсть то молодий мужчина, купець, жонатий, батько двоїх дітий. Згаданого дня прийшли до него в гостї сусїди Функельштайн з жінкою, старші вже люди, літ около 60. Повиношено крісла на балькон і там сїли собі Левенгерцова з трилїтним синком на колїнах, а коло неї 5-лїтна донька. На другім кріслі сїла Функельштайнова. Треба ще додати, що балькон був передїлений, а поміст на нїм був зроблений з дошок в той спосіб, як то роблять ся двері з вкладаними в рами тафлями. Кажуть навіть, що то таки були старі двері, котрі ужито при будові камениці за поміст до балькону. На одній половині стояло кілька вазовків з олеандрами, на другій сиділи згадані особи. Нараз підчас розмови завалив ся поміст балькону. Перша стратила рівновагу Левенгерцова і впала крізь діру на камінний тротоар; за нею упала донька, а наконець Функельштайнова. З другої сторони поміст висунув ся також і упав на Левенгерцову. В тій же хвили перехилило ся крісло, на котрім сидів Функельштайн і він упав на Левенгерцову придушуючи єї і двоє дітий своїм тягаром. Левенгерц був би також упав, але на крик який перед тим зробив ся, вбігла служниця і придержала его з заду за одїнє. Зараз збігло ся множество людий. Левенгерцова лежала на земли непритомна. Функельштайнова зі страху і болю зімлїла, а дїти кров облила. Найменше потовк ся Функельштайн. Насціло зараз кількох лїкарів з помочию. Левенгерцова не відзискала притомности і померла в пять годин по пригоді. Син Левенгерца страшно покалїчений і ослїп, донька має цїле лице страшно покалїчене, так, що оно творить одну рану. Стан Функельштайнової єсть також грізний, а Функельштайн лежить недужий.

— **Громада на лїцитациї.** Будапештеньский дневник урядовий оповіщує, що всї посїлости громади Кльоподія продадуть ся дорогою лїцитациї на заспокоєня претенсиї угорского товариства зелїзничого, котрому громада завинила 10.000 К кромі процентів і значних коштів судового спору.

— **В справі нездорового мяса,** від котрого, як ми то вже доносили, занедужало богато людий у Львові, розведено слїдство і ось що показало ся. Мясо із забитої в Зубри хорої корови купив жид з Навариї і перевозив до Львова через вулецку рогачку. Мясо спроваджуване з поза Львова повинен оглянути стражник на рогатці і дати картку тому, хто перевозить а взяти від него кавцию. З тою карткою має доставець повезти мясо до міскої різниці, щоби там оглянув его міский ветеринар. Аж по потвердженю в різници і по остем-

---

він ляг у кабінеті на канапі, лицем до спинки і зачав ось-так міркувати:

„Він чоловік злий, шкідний для діла.... за три роки, від коли служить, накипіло в моїй души, та мимо того мій поступок не може бути оправданий. Я покористував ся правом сильнійшого. Він мій підчинений, винуватий, але пяний, а я его начальник, невинний і тверезий... Значить ся: я сильнійший. По друге, я вдарив его при людях, котрі уважають мене авторітетом, і таким чином я дав їм злий приклад... “

Доктора покликали до обіду.... Він з'їв кілька ложок капусняку, вставши від стола, знов ляг на канапу.

„Щож тепер діяти? — думав дальше. — Треба чим скорше дати єму сатисфакцию.... Але яким способом? Поєдинки він, як практичний чоловік, уважав за дурницю і не розуміє їх. Колиб в тій самій комнаті при доглядачках і хорих просити прощеня, то се задоволить одного мене, а не его; він, як чоловік злий, зрозуміє мою извину як трусливість і боязнь, щоб він не пожалував ся на мене начальству. Кромі того та моя извина захитає наконець шляхотну дисципліну. Дати єму гроший? Ні, се було-б не морально і виглядало би на підкуп. А що, як би тепер, припустім, обернути ся за рішенєм справи просто до нашого начальства, т. є. до управи. Она могла би заявити догану, або відправити мене.... Але сего она не зробить. Та й не зовсїм вигідно вмішувати у внутренні діла шпиталю управу, котра надто не має до того ніякого права“.

В три години по обіді доктор ішов до ставу купатись і думав:

„А чи не зробити мені так, як роблять усї в таких обставинах? То єсть: нехай він подасть на мене жалобу до суду. Я, ані слова, завинив, не буду оправдуватись, а мировий засудить мене на арешт. Таким чином оскорблений буде спокійний, а той хто вважає мене авторітетом, побачить, що я поступив несправедливо....“

Та ідея сподобалась єму. Він утішив ся і зачав думати, що справа, скінчила ся гаразд та що справедливійшого закінченя не може й бути.

„Щож, дуже красно!“ думав він, влізаючи у воду і помічаючи, як від него утікали громади дрібних золотих карасиків. — „Нехай подає жалобу.... Се для него тим вигіднійше, що наші службові відносини вже скінчені, а одному з нас після такого скандалу однаково годі вже зіставати ся в шпитали....“

Вечером доктор велїв запрягти кариту, щоби їхати до военного начальника на вінта. Коли він в капелюсї і в пальті уже зовсїм готовий до від'їзду стояв по середині кабінету й натягав рукавички, знадвірні двері зі скріпотом відчинились і хтось тихенько увійшов до передпокою.

— Хто там? — спитав доктор.

— Се я! — глухо відповів прихожий.

У доктора нагле затїпало ся серце в грудех і він увесь похолов від сорому і якогось незрозумілого страху. Хірург Михайло Захарович (се був він) тихо закашляв і несьміло увійшов до кабінету. Промовчавши хвилю, він глухим, винуватим голосом промовив:

— Простіть мені, Григоріє Івановичу!

Доктор змішав ся і не знав, що сказати. Він зрозумів, що хірург прийшов до него покоритись і просити прощеня — не в імя християньскої покори, ані не задля того, щоби своєю покорою знївечити оскорбника, а просто з вирахованя: „Переможу, мовляв, себе, попрошу прощеня, а може мене не проженуть і не лишать кусника хліба....“ Що може бути оскорбнійшого для людскої гідности?

— Простіть! повторив хірург.

— Слухайте! — обізвав ся доктор, стараючись не дивити ся на него і все ще не знаючи, що сказати. — Послухайте! Я вас оскорбив і.... і повинен потерпіти кару, т. є. дати вам сатисфакцию.... Поєдинків ви не признаєте.... Та й я не признаю поєдинків. Я вас оскорбив і ви ... ви можете подати на мене жалобу до мирового судиї, і я потерплю кару.... А зіставатись нам тут обом годі. Хто небудь з нас, я або ви, повинен пійти! („Боже ж мій! Я не те єму кажу!“ — настрашив ся доктор. — „Як оно по дурному!“). Одним словом подавайте жалобу! А служити разом ми вже не можемо!... Я або ви.... Завтра таки подавайте!

Хірург поглянув з під лоба на доктора, а в его темних, мутних очах засьвітила найочевиднійша погорда. Він усе вважав доктора непрактичним, примховатим, а тепер погорджував ним за дрож, за незрозумілу турботу в словах....

— Я й подам, — сказав понуро і злобно.

— Так, подавайте!

— А щож ви гадаєте? Не подам? Подам... Ви не маєте права битись. Та й повинні встидатись! Бють ся тілько пяні мужики, а ви чоловік осьвічений....

В грудях доктора нежданo збудила ся вся его ненависть і він закричав не своїм голосом:

— Забирайтесь проч!

Хірург мимохіть рушив ся з місця (а мабуть хотів ще щось сказати), вийшов до передпокою і там зупинив ся в задумі. І щось придумавши, він рішучо вийшов.

— Як оно по дурному! — бурмотів доктор по відході хірурга, — яке то все глупе й нікчемне!

Він чув, що обійшов ся тепер з хірургом як дитина, і вже розумів, що всї єго гадки що до суду нерозумні, не полагоджують справи, а тілько замотують єї.

„Як оно по дурному!“ — думав він, сидячи в кариті, а відтак граючи у военного начальника вінта. — „Хибаж я так мало осьвічений і так мало знаю житя, що не в силї рішити таке питанє? Ну, щож діяти?“

На другий день рано доктор бачив, як жінка хірурга сїдала в повіз, кудись їхати і подумав: „Се она до тїточки. Нехай і так!...“

Шпиталь обходив ся без хірурга. Годило ся написати звістку до управи, але доктор все ще ніяк не міг видумати форми письма. Тепер зміст письма повинен був бути такий: „Прошу відправити хірурга хоч винуватий не

пльованю картки та по привішеню пльомби до мяса можна продавати. Той, що привозить мясо, вертаючи назад показує картку і єму віддають кавцию. Тимчасом жид, що перевозив мясо з хорої корови через рогатку був в змові зі стражником і не складав кавциї. Львівский різник Кац, котрий то мясо відбирав, мусів очевидно також знати о тім, бо мясо не мало пльомби з міскої різниці.

— **Знов катастрофа на Мартиніці.** Вулькан Пеле на Мартиніці зачав від 15 серпня знов вибухати, а в ночи на 30 серпня настав знов так сильний вибух, що аж люди у Фор де Франс страшно поперепуджували ся. Сільце Морн Руж (червоний горб), положене близько вулькану, знищило зовсім. По вибуху море так страшно затрясло ся, що насамперед розступило ся, а відтак вернувши назад, залило побереже і затопило ціле село Ле Карбе, котре ще осталось було по попередних вибухах. Підчас сеї катастрофи мало згинути знову около тисяч людий. На Фор де Франс вода з моря вдарила з такою силою, що люди мусіли втікати в глубину краю. Кораблї, що недалеко сего острова плавали на широкім морі, засипало знову попелом з вулькану.

— **Утопив ся.** В Дулібах коло Стрия утопив 30 серпня проф. ґімназиї Тит Лазовский. Приходив він там майже щодень купати ся. Критичного дня занесла его вода на глубокий вир, з котрого аж на другий день витягнено гаками закостенїле тіло.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Амстердам 3 вересня. В справі жадань бурских ґенералів, аби звернено забрані ґрунти і заведено автономію в Оранії і Трансваалю доносять з Льондона, що як король так і міністри годять ся на жадане Бурів. Відкидають лиш рішучо жадане, аби в обох тих краях язик голяндский був урядовим. О тій постанові анґлійского правительства повідомлено бурских ґенералів в часї їх побуту в Льондоні.

Новий Йорк 3 вересня. Послїдний вибух гори Мон Пеле на Мартиніці був дуже сильний. Село Морон Руж знищене цїлковито, а село Ле Карбе забрало з поверхні землї море, що виступило з берегів. Погибло 1000 осіб.

Софія 3 вересня. Поліция арештувала в місцевости Радомір ґен. Зончева і відставила его до Софії, де вже перше арештовано Михайловского і инших членів бувшого комітету македоньского. Поміщене комітету опечатано. Сарафов мав виїхати за границю.

Берно 3 вересня. Brünner Tagespost доносить, що нові вибори до моравского сойму відбудуть ся в другій половині жовтня.

він, але я“. Висказатиж сю гадку так, щоб оно вийшло не по дурному й не соромно — оно для порядного чоловіка майже неможливо.

За два чи три дні докторови донесли, що хірурґ був з жалобою у Льва Трохимовича. Предсїдатель не дав єму сказати анї одного слова, затупотів ногами і випровадив его з криком: „Знаю я тебе! Проч! Не хочу слухати!“ Від Льва Трохимовича хірурґ поїхав до управи і подав там жалобу, в котрій, не згадуючи про удар в лице і не прохаючи нї о що для себе, доносив управі, що доктор кілька разів при нім висказував ся о управі і предсїдателю, непохвально, що лічить не так, як слїд, їздить на свої обовязки неправильно і таке инче. Довідавшись об тім, доктор засміяв ся й подумав: „Ото дурак!“ — і єму зробило ся соромно й жалко, що хірурґ стріляє дурниці: чим більше дурниць стріляє чоловік для своеї охорони, тим більше він, очевидно, безпомічний і слабий.

Якраз в тиждень по описанім ранку доктор дістав повідомлене від мирового судиї.

„То вже зовсім по дурному“ — думав він, відписуючи, що повідомлене дістав. „Чогось дурнїйшого й подумати годї!...“

І коли він одного похмурного тихого ранку їхав до мирового, єму було вже не соромно, а досадно і гидко. Він сердив ся і на себе і на хірурґа, й на обставини.

„Возьму і скажу мировому: Забирайте ся ви всі до чорта! Всі ви осли і нічого не розумієте!“ — думав зі злістю.

Заїхавши перед судову палату, він побачив на порозі три доглядачки зі шпиталю, покликані за сьвідків і русалку. На вид доглядачок і веселої повитухи, котра з нетерпячки переступала з ноги на ногу і навіть почервоніла з задоволеня, коли побачила головного героя близького процесу, забажало ся гнївному докторови напасти на них яструбом і оголомшити: „Хто вам позволив виходити зі шпиталю? Будьте ласкаві зараз забиратись до дому!“ — але погамував ся і, стараючись показати ся спокійним, перетиснув ся до палати крізь товпу мужиків. В палаті було пусто і ланцюх мирового висів на спинці фотелю. Доктор увійшов у комнатку писаря судового. Тут побачив молодого чоловіка з худим лицем, в маринарковій блюзі з висіпаними кишенями, — се був судовий писар, побачив і хірурґа, котрий сидів за столом і з нудьги перелистовував книгу законів. При вході доктора писар встав; хірурґ змішав ся і також встав.

— Олександер Архипович ще не приходив? — спитав доктор змішаний.

— Ще нї. Они дома — відповів писар.

Палата судова містила ся в домі мирового судиї. Доктор вийшов із суду і поволи справив ся до мешканя судиї. Олександра Архиповича застав в їдальній комнаті з самоваром. Мировий без сурдута і без камізолї з розстягненою на грудях сорочкою стояв биля стола і тримаючи обома руками чайник, наливав у склянку темного, як кава, чаю. Коли побачив гостя, швидко присунув до себе другу склянку, налив еї і, не витаючись, запитав:

— Вам з цукром чи без цукру?

Колись, дуже давно, мировий служив при кавалерії; тепер уже за свою довголїтну службу лавника був у ранзї „дійствительного статского“, та все ще не кинув нї свого воєнного мундуру нї воєнних навичок. У него були довгі, поліцмайстерскі вуси, панталони з лямівками, а всї его вчинки і слова відмічали ся воєнною ґрациєю. Говорив, легко нагинаючи в зад голову, і призадобляючи мову розкішним ґенеральским „мнеее...“, рушав плечима і блискав очима, здоровкаючись або даючи закурити шурував підошвами, а в ході так уважно й делїкатно бренькав острогами, неначе кождий бренькіт завдавав єму нестерпного болю. Посадивши доктора до чаю, погладив себе по широких грудях і по животі, зітхнув глубоко і сказав:

— Н-так.... Може хочете мнее.... випити горівки й закусити? Мнее?

— Нї, спасибі, я ситий.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пастки. 5 клгр. 6 К 60 с. franco. **Корінeвич, ем. учит. Іванчани.**

Інсерати

(„оповіщення приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-російского

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греції, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи.	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на вистав в Штокгольмі 1897 р

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос = 410 грам)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9 —	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	3·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2 15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2 05	1·90	1·70	1·45	1 30	1 10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ двинова богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошення до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може принимати оголошення виключно лиш та агенция.

Цїнник зелїзних знарядів торговлї Александра Копача в Струтинї вижнім почта Долина ад Стрий.

Коси із анґлїйскої твердої стали, подвійного гарту, знамениті, з тонким полотном, дуже легкі, добре косять гірску траву. Кто замовить 5 кільограмів кіс, получить даром одну косу і один камінь до острення. Родимцї! Косіть моїми косами, то найлучші в сьвітї; косячи ними, заощадите і труд і здоровля. Не дайтесь обдуряти жидам і їх агентам: 50 жидівских кос не стоїть однеї анґлїйскої!

Довгота кос в центиметрах:
65 70 75 80 85 90 95 100
За одну штуку з каменем;
К. 2·10, 2·20, 2·30, 2·40, 2·60, 2·80, 3·00, 3·20
на пяти-кільєву посилку іде штук
16 15 14 13 13 13 12 12

Озубренні серпи із анґлїйскої стали, дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути їх в руках. Кто замовить 20 штук, получить 2 даром. Цїна за один серп 60 гел. — **Анґлїйскі бритви** з тонким полотном із найлучшої стали. За 35 мінут можна оголити в 30 найтвердійших бород. Одна бритва по 3 і 4 корони. Бельґійскі камені до бритв по 1 кор. і по 3 кор **Мотики** (сапи) до барабоь, кукурузи і всякої ярини, із найтвердійшої анґлїйскої стали, не загинають ся навіть в найтвердійшій земли, штука 1 К. **Брусики до острення кос** по 50 гел. — Маю також на складї **кишеневі дуже добрі годинники Роскопфи**, такі, яких употребляють на жел. дорогах і продаю їх по 20 кор. а ґваранцию даю на 10 лїт. — Продаю також **Рускій лен** „із Парнави“. Він виростає на 140 цм., удає ся на кождім ґрунтї по конюшині, по коноплях і на житних стернях. Можна єго мочити або стелити. Дає прядиво біле як бавовна. Лїтра насіня коштує 40 гел. Менше від пять кільогр. не висилає ся. На 5 кільо іде 9 лїтрів.

На всяке замовлене треба прислати 2 К задатку, бо инакше не вишле ся. Найлучше посилати грощі переказами і на них замовляти, щоби не тратити грошей на письма і карти. Адрес **Александер Копач в Струтинї вижнім, почта Долина коло Стрия в Галичинї.**

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.
Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.
Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.
Христос при криницu з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.
Ecce Homo *Iвіда Рені* вел. 49×39 цм. . 5 зр.
Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти **у М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускиЙ).

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).